

Віра КРОПИВКА – літератор, учитель-словесник. Народилася 12 січня 1962 року в селі Чайківці Оржицького району на Полтавщині. Ще навчаючись у школі, почала писати вірші, статті в районну газету. Продовжила навчання в Переяслав-Хмельницькому педучилищі. Там розвивала свій поетичний хист під наставництвом майстерного педагога й керівника літературного гуртка Миколи Костянтиновича Юхименка, активно друкувалася в місцевій пресі.

Вищу освіту здобула на філологічному факультеті Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка. На сьогодні – вчитель вищої категорії, старший учитель Великоселецької ЗОШ І–ІІ ст. Оржицького району Полтавської області. Має низку науково-методичних публікацій у журналах «Початкова школа», «Розкажіть онуку», активно залучає до творчості своїх вихованців. 2014 року разом із ними виборола перше місце в конкурсі «Дерево-казка», організованому Національним природним парком «Нижньосулський», та право колективної публікації в журналі «Колосок».

2010 року її збірка поезій «Засвітилася зорина» здобула третє місце в Загальнонаціональному конкурсі «Українська мова – мова єднання».

ЗА ЧИСТОТУ МОВИ

*Як парость виноградної лози,
плекайте мову...*

М. Рильський

Знов ворога насунула чума,
І знов його ми щедро лихословимо.
Та гляньте: очі до небес звела
І молиться стражденна наша мова.
Ні, не хохляцька, не бандерська, ні!
А українська, горда, як свобода,
Що врунеться у щедрому зерні
На власній ниві вільного народу.
За вас молитва в неї на устах,
За тих, хто бур'яном її засіяв,
Від цього, мов розп'ята на хрестах,
Вона не розквітає, а німіє.
Я хочу дати зерна сіячу,
Пречисті і святі, як і годиться...
За мову в храмі запало свічу
І не стомлюся все життя молитися,
Щоб не хохляцька, не бандерська, ні,
А українська, горда, як свобода,
Заврунилась у щедрому зерні
На власній ниві вільного народу!

ПІДСНІЖНИК

Іще навкруг мороз, сніги і стужа,
Хоч сонце світить, а тепла нема,
Та вже малий підсніжник зиму здужав –
Зеленим листом землю обійма.
Біленька квітка, прохолодно-сніжна,
Сором'язливо погляд відвела.
Який же він тендітний, цей підсніжник,
І дуже сильний, як сама земля.
Він, як Шевченко, не скорився долі,
Він, як народ, що ворога здолав,
Що на Майдані вистояв для волі

І чистотою забілів поміж заграв.
Його, як і калину, й чорнобривця,
Я б України символом взяла,
Бо не знайти такого більш сміливця,
Щоб за життя так вперто воював!

УЧИТЕЛЬ

Ще тиша йде останнім літнім ранком
По коридорах і по класах школи,
Та причаївся вересень за ганком
І ставить квіти вчителю на столик.

А Він крокує – чистий янгол світла,
Несе в дарунок дітям душу й серце.
Для Нього небо зошитами квітне
Й співає дзвоник, мов лунке джерельце.

А Він до школи йде, немов до храму,
Щоб висвятити в учневі Людину,
На жодну помилку Він знов не має права:
В Його ж руках – майбутнє України!

ДУША

(Пам'яті Володимира Підпалого)

*Навчи мене, серце,
Навчіть мене, люди,
Завжди пам'ятати про душу...*

Твоя душа пречиста, наче небо
Над Великоднім дзвоном навесні.
Вона живе поміж людей без тебе
Й зароджує нові думки й пісні.
Схолоче тіло з чорною труною
Уже давно на цвинтар віднесли,
Та досі ще сумують за тобою
Твого дитинства рідні береги.
Хоч кажуть, що по смерті гасне зірка,

Яка світила ясно при житті,
Ніколи не померкнуть у Лазірках
Про тебе спогади, мов ангели святі.
Благословенні будуть хай ті землі,
Де душі відкриваються такі,
Що не бояться сяять в ночі темні,
А, гаснучи, запалюють нові.

ЗАЛІЗНА БАБА

(Легенда)

Це було у сиву давнину,
Про яку з переказів лиш знаємо,
Про той час легенду не одну
З уст в уста ми переповідаємо.
У долині, над Сулою, попід ліс,
Де і звіра, й ягід чималенько,
Хтось свою родину був привіз,
Звів оселю й жив собі раденько.
Ця земля квітучою була,
Щедра врожаєм на житній колос.
Згодом ще родина не одна,
Первістками подавала голос.
Оселялись ближче до боліт,
Де руками можна риб ловити.
Це село було, мов райський світ,
Що бажав, те й мав і міг робити.
Слава йшла про нього по землі,
А із нею заздрість мандрувала.
Час минав – і лютих ворогів,
Це село привабило чимало.
Якось їх прийшло, мов саранчі,
Видимо-невидимо примчало...
В церкві люд зібрався при свічі, –
Всі важливе рішення приймали:
Як оборонить своє село,
Як від злого ворога сховатись.
І з Благословення Божого пішло
Перше військо край обороняти.
Всі вони мужі-богатирі,
Молоді, здорові, повні сили.
І від сходу сонця до зорі,
Мов косою, ворогів косили.
Та не рівні силюньки були,
Богатирська кров поїла землю.
Потім юнаки, діди пішли –
Стати в бій із тим ворожим плем'ям.
Від заграви захід червонів,
А земля від крові багрянїла.
Били мужньо лютих ворогів,
А таки була нерівна сила.
Як снопи, пліч-о-пліч полягали
Юнаки, батьки, діди старезні,
А жінки поближче до Сули
Йшли з дітьми у хащі величезні.

... Там колись над річкою жила
Чи то відьма, а чи чарівниця,
Дивна жінка, молода вдова,
Гарна хоч з лиця напитись.
Бачить, час тяжкий її настав, –
Золотий взяла у руки глечик
І поміж людей із ним пішла,
Скорбно похиливши гарні плечі.
Від ридання затремтів той край,
Сонце зблідло з того голосіння
І кричало жінці: – Йди! Збирай
Сльози всі до краплі для спасіння!
Плакали жінки і матері,
Діти захлиналися від крику,
А вона всі сльози на землі
В глек збирала, жінка диволика.
А як полилось через вінець,
Їх на себе швидко виливала,
В руки брала меч свій кладунець,
На коня, мов блискавка, сідала.
Гордо мчала поміж ворогів,
Клала їх наліво і направо...
Тільки меч від крові червонів,
Й місяць з неба поглядав криваво.
А її не брала ні стріла,
Ані спис, ні меч – ніяка сила.
Стала невразимою вона
Від тих сліз, котрими окропилась.
Аж на ранок глянула навкруг,
Чи немає де якого лиха.
А до неї усміхнувся луг
Сонечком, що в росах стало тихо.
І вона, ця жінка чарівна,
З горя, а чи з радості ридала,
І чомусь (хіба про те хто зна)
Землю рідну щиро цілувала.
Мов молилась Богу, мов навік
З білим світом, із людьми прощалась.
Потім стала гордо на коні
І до сонця радо привіталась.
Люд до неї ринув, мов потік,
Щоб за порятунок поклонитись.
А як тільки слово хтось прорік,
Жінка стала, мов свинцем налита:
Із заліза вольове лице,
Груди, руки, плечі – все залізне.
Кінь завмер залізний – диво це
Споглядало все село допізна.

А коли останній промінець
Сонце до кишені заховало, –
Зникла в землю, й меч той кладунець
Жінка біля себе теж поклала.
Лиш курган велично височів
Там, де ще недавно вирувало.
Ніби жінка та від ворогів

За собою все село сховала.
А на згадку про такі дива
І про ці часи далекі, грізні
У Селецькій кожен назива
Легендарну гору ту – Залізна.

ДЕРЕВО-ВЕРБЛЮД

Жив у пустелі верблюдо-дідуган
Жовто-коричневий, наче бархан.
Був він старий, ноги ледь волочив,
Людам давно він уже не служив...

Тільки любив його весь караван –
Добре дороги знав той дідуган.
А як спочити ставали усі, –
Бігли до нього верблюди малі,

Бо оповідок багато він знав
Й дуже цікаво розповідав.
Раз верблюжатко почуло мале:
«Окрім пустелі, земля інша є:

Ріки і гори, і трави, й ліси,
Сповнені різних чудес і краси...»
Більшим верблюдик щороку зростав –
Розповідь діда він не забував.

Мріяв побачити всі ці дива,
Мріяв почути, як шепче трава,
Мріяв побачить, як річка біжить,
Листям осіннім як ліс гомонить.

...Якось потрапив малюк у біду:
Від каравану відбивсь на ходу.
Миті тієї ж здійнявся ураган,
Бідний сховався за високий бархан.

Довго тривало лиховисько зле,
Вже верблюжатко заледве живе,
Очі благально поглянули ввись...
І Дух пустелі до нього спустивсь.

Просить маля не рятунок собі –
Мрію здійснити бажа далєбі.
Дух відповів: «Лиш бажання одне
Виконать зможу – загадуй, що є!»

Їсти і пити верблюдик хотів,
Більше ж – побачити царство лісів,
Тому й бажання таке загадав
Й миттю у ліс дивовижний попав.

«Як же тут добре!» – захоплений, він
Пив чисту воду і листячко їв,
Все милувався красою лісів,
Травами-квітами брів усе й брів...

Швидко минали ночі і дні,
Думи малого обсіли сумні:
«Як там родина, верблюдо-дідуган,
Як поживає увесь караван?...»

Снились верблюду щоночі піски,
Часто вчувались дитячі казки...
Тільки немає назад вороття...
Стало нестерпним в чужині життя.

Так дуже довго верблюдик страждав,
Доки навіки тут деревом став.
Чуєте? Листячком нам шелестить:
Без Батьківщини не можна прожить.

